

Kluisstraat 86 -
rue de l'Ermitage
B-1050 Brussels

+32 (0)2 644 42 48
info@la-loge.be

Het werk van Andreas Angelidakis, gebaseerd op twee belangrijke inspiratiebronnen – Athene en het internet – gaat over 'antiquiteiten' en 'ruïnes', of ze nu oud of modern zijn, echt of virtueel. Zijn animatievideo's en objecten in 3D-print zijn meestal gebaseerd op bestaande gebouwen en digitale artefacten die er vaak uitzien als wegwerpartikelen of gedateerde objecten, maar die werken als allegorieën voor architecturale en historische condities. In films als *Vessel*, *Domesticated Mountain*, en *TROLL or the Voluntary Ruin* geeft Angelidakis gebouwen een stem en behandelt ze alsof ze antropomorfe wezens zijn, gedreven door hun eigen intieme verlangens. Hoewel vormen van financiële, technologische, sociale of seksuele onderdrukking en de structurele schok van de crisis deze gebouwen tot zwijgende en obsoleete dingen hebben gemaakt, presenteert Angelidakis ze als ruïnes, natuurfenomenen of spoken – half gebouw, half iets anders. Verre van inert te zijn, hebben deze 'levende' gebouwen zich geëmancipeerd bij hun overgang naar een staat van tijdloosheid. Uiteindelijk zullen ze de valse cultus van 'voortuitgang' en 'toekomst' overwinnen.

Angelidakis is minder geïnteresseerd in architectuur als de materialisatie van een ontwerp tot een vaste, gebouwde realiteit, als wel in architectuur als een immaterieel idee dat rondzweeft en zich doorheen de verschillende vectoren van een evoluerende samenleving transformeert, en continu de affecties en gevoelens van een organisch lichaam produceert. In La Loge vermengt zich een persoonlijke voice-over met de sfeervolle soundscapes, waardoor een specifiek perspectief – een 'situatie' – ontstaat om naar naar de geselecteerde films en *bibelots** te kijken.

De vijf video's – *Domesticated Mountain*, *Troll*, *or the Voluntary Ruin*, *Iolas*, *Vessel* en *Unauthorized* – werden gemaakt in de periode tussen 2011 en 2016, en resulteren uit Angelidakis' omzwervingen en ontdekkingen in het online rijk die hij samen monteerde met found footage en schermafbeeldingen in een artisanale en lo-fi narratieve structuur. In de installatie kunnen ze elk afzonderlijk bekeken worden als werken die op zich staan en die elk iets vertellen over het emotionele leven van gebouwen. (Neem bijvoorbeeld het modernistische gebouw Chara* dat, om vrede te vinden, ernaar verlangt een berg te worden, of het huis uit de voorstad dat gedwongen wordt om een huiselijke berg dozen te worden, als gevolg van internetaankopen en logistieke infrastructuur.) Tegelijk heeft elke film ook deel aan een groter deel, namelijk Angelidakis' meta-narratief, een soort performance in vijf delen. Deze gebouwen zeggen misschien evenveel over ons eigen leven als over architectuur.

* *bibelots* zijn kleine decoratieve objecten of herdenkingsobjecten zonder specifiek gebruik en vaak van lage waarde.

* Chara betekent geluk en is de naam van het utopisch, modernistisch gebouw dat een hele stadsblok in Athene inpalmt. Het goedbedoelde, maar gefaalde project werd gebouwd door de architecten Spanos and Papailiopoulos in 1960 om lage-inkomen-burgers te huisvesten, maar in een snel veranderende stedelijke context zijn doel mist.

De films worden vergezeld van een reeks langzaam roterende bibelots die baden in gekleurd licht. Deze 3D-modellen – een bloempot, een kruik, een domino gemaakt met botten,... – zijn stuk voor stuk structuurtjes die de kunstenaar zich als architectuur heeft voorgesteld. De bibelots zijn overblijfselen van vergeten voorwerpen, fantasieruïnes of in 3D geprinte exemplaren van online-constructies die niet langer toegankelijk zijn.

Gebruikmakend van dezelfde narratieve strategieën die hij gebruikt om naar gebouwen en steden te kijken (bewustzijnsstromen en melodramatische scores, om er slechts twee te noemen), legt de tentoonstelling de onderbewuste aspecten bloot die in het werk zijn ingebed, waarbij de kijker tegelijk een glimp opvangt van de psyche van de kunstenaar. Angelidakis' voorstel is zowel esoterisch als genereus. Het legt niet alleen constructieve processen bloot (constructies van de verbeelding, architecturale constructies) maar biedt ook ruimte voor persoonlijke herinneringen en referenties, die het werk kunnen begeleiden.

Over de kunstenaar

Andreas Angelidakis werd in 1968 geboren in Athene. Hij studeerde architectuur aan het Southern California Institute of Architecture (SCI-Arc) en volgde een architectopleiding aan de Columbia University in New York, waar hij in 1995 afstudeerde. Recente solotentoonstellingen zijn onder meer *Soft Ruin* in ALT Art Space, Istanboel (2016), waarin de kunstenaar nadenkt over gesimuleerde ruïnes die immuun zijn voor verval; *1: 1 Period Rooms* in Het Nieuwe Instituut in Rotterdam (2015), een installatie met period rooms uit de collectie van het Amsterdam Museum; en *Every End is a Beginning*, Angelidakis' retrospectieve in het Nationaal Museum van Hedendaagse Kunst/EMST in Athene (2014). In 2017 nam hij deel aan documenta 14 in Athene en Kassel met onder meer met de werken *Unauthorized* en *Demos*, een installatie van zitjes voor de *Parliament of Bodies*. In 2015 nam hij deel aan de eerste editie van de Chicago Architecture Biennial met een reeks snuisterijen, en in 2014 gaf hij een 'preliminary statement' voor de achtste Biënnale van Berlin met *CrashPad*, een multifunctionele ruimte met een bibliotheek waarmee hij voortborduurde op het idee van het negentiende-eeuwse salon. Angelidakis was ook de curator van tentoonstellingen, waaronder *Fin de Siècle* in het Swiss Institute in New York (2014), een eclectische en theatrale tentoonstelling waar ook 43 iconische stoelen werden getoond, en *The System of Objects* in DESTE Foundation for Contemporary Art in Athene (2013), geïnspireerd op Jean Baudrillard's baanbrekende gelijknamige boek uit 1968, *Le Système des objets*.

Werken in de tentoonstelling

Troll, or the Voluntary Ruin, 2011
Animatiefilm, kleur, klank, 5'18"

Domesticated Mountain, 2012
Animatiefilm, kleur, klank, 6'16"

Iolas, 2014
Weergave en animatie, kleur, klank, 8'30"

Polykatoikia (hand house), 2014
3D-kleurenprint,(geprint met de zCorp 450 prototypemachine),25 x
15 x 20 cm

From Vessel, 2015
3D-kleurenprint,(geprint met de zCorp 450 prototypemachine),
roterend platform en twee spots
34.5 x 21 x 21 cm

Flower Pot (flea market), 2015
3D-kleurenprint,(geprint met de zCorp 450 prototypemachine),34.5 x
21 x 21 cm

House for my Mother, 2015
3D-kleurenprint,(geprint met de zCorp 450 prototypemachine),34.5 x
21 x 21 cm

Afthereto (bone domino), 2015
3D-kleurenprint,(geprint met de zCorp 450 prototypemachine),34.5 x
21 x 21 cm

Vessel, 2016
HD Digitale video, kleur, klank, 7'34"

Unauthorized, 2016
Digitale video, kleur, klank, 12'57"

Voice over, 2018
Geluidsopname, klank, 7'
In opdracht van La Loge

Alle werken courtesy de kunstenaar en The Breeder Gallery

Transcriptie van de voice-overs

Domesticated Mountain, 2012

Ik herinner me Domesticated Mountain als mijn laatste poging tot een echt gebouw. In die tijd had ik een echte architectuurstudio, waar goede vrienden, ex-studenten van mij, samen met mij werkten. We kregen een informele opdracht om een huis voor een zakenman te bouwen. Op de een of andere manier had ik gedroomd van een modernistische villa, gemaakt van een stapel dozen. De klant zat in de beveiligingsbranche. Ik denk niet dat hij het voorstel leuk vond. Misschien dacht hij dat ik gek was? In elk geval heb ik nooit nog iets van hem gehoord. Het gebouw werd een video, de verklaring voor de stapel dozen werd mijn toenmalige obsessie met online-koopjes. De verhalen in de video zijn gebaseerd op persoonlijke ervaringen, zelfs de scènes met nachtelijke autotochten doorheen het Amerikaanse suburbia. Dat was een herinnering van toen ik architectuur studeerde in Los Angeles. Ik mixte herinneringen van 20 jaar geleden met herinneringen aan de afgelopen maanden. Domesticated Mountain lijkt misschien te gaan over de toekomst van suburbia in de tijd van online winkelen, of zelfs over de toekomst van de architectuur in de tijd van het internet, maar voor mij was het een soort afscheid van een deel van mijn professionele carrière, en van de ambitie om echte gebouwen te produceren. Meer dan wat dan ook was deze video een levensbepalende beslissing.

Troll, or the Voluntary Ruin, 2011

Troll was een andere berg, en een ander visioen, als je een idee een visioen zou kunnen noemen. Misschien is verschijning een beter woord. Ik dacht aan dit gebouw op een moment dat ik in slaap viel, wat nogal gebruikelijk was voor mij. De context voor het verhaal kwam er vrij natuurlijk, omdat Athene de afgelopen twintig jaar mijn onderwerp was. Ik vond het leuk om te leren hoe gelukkig de inwoners van Chara waren om daar te wonen, en het was dus gemakkelijk om het beeld te schilderen van een teleurgesteld gebouw dat de stad achter zich wil laten en tussen de bomen wil gaan leven, als een berg. Troll werd misschien een jaar na Domesticated Mountain voltooid en ik denk dat ik nog steeds worstelde met mijn teleurstelling over architectuur en mijn keuze om ze achter mij te laten. Misschien was Troll ik die de architectuur verliet om eerder een niet-identificeerbare professional te worden? Tegelijkertijd had ik te maken gehad met veel sterfgevallen, want in die jaren overleden mijn beide ouders. Mijn analist suggereerde dat ik in Troll een gebouw weer tot leven bracht, het deed herrijzen. Omdat het leek op een gebouw dat tot leven komt. Ik weet niet wat een alternatieve lezing van dit verhaal zou kunnen zijn. Misschien is er niet slechts één. Misschien gaat Troll over ik die het leven van de architectuuropdrachten verlaat. Misschien gaat het over ouders die doodgaan en ik die probeer ze weer tot leven te wekken. Misschien gaat Troll over een gebouw dat een berg wilde worden. Een berg worden stel ik me voor als een geruststellend moment, een moment van begraven worden in vochtige grond, een eeuwige slaap. Misschien gaat Troll over ik die me voorstel hoe het is om dood te zijn.

Iolas, 2014

Het werk over het huis en het leven van Alexander Iolas begon bij toeval. Een Italiaans tijdschrift vroeg me om het verhaal te schrijven van de luxueuze villa die Iolas bouwde voor zijn terugkeer naar Athene. Alexander Iolas was een van mijn jeugdhelden. Ik las altijd alles wat ik kon vinden over zijn leven, omdat hij beroemd was om zijn openlijke homoseksualiteit, een betoverend leven leidde en tragisch stierf. Zelfs zijn dood was openlijk homo, want hij stierf aan aids. Sinds ik een tiener was, las ik over de feesten van beroemde cultuurmensen in die villa, over zijn travestie-thuishulp, zijn schatten hedendaagse kunst. Ik besloot om het huis te zoeken en er proberen binnen te dringen. Het was een complete ruïne, maar de sporen van voorbije glamour waren er nog steeds. In de video komt de geest van Iolas terug en bouwt het huis verder uit, waarbij hij kamers toevoegt als een kind dat speelt met speelgoedbakstenen. Opnieuw wordt het huis een berg kamers. Ik denk dat een berg maken van stenen een van mijn vroegste levensherinneringen moet zijn, omdat het steeds weer terugkeert in mijn werk. Rond de tijd van het Iolas-project las ik een tekst van Aldo Rossi, die zoiets zei als 'de belangrijkste architectuur is een berg, want als je er één ziet, weet je dat daar een man begraven ligt.' Ik herinneren me het citaat niet precies, maar een keer te meer gaat een berg over de dood.

Vessel, 2016

Vessel is een opdracht voor de Biënnale van Liverpool, dus het kwam niet uit een of ander visioen, maar eerder uit een poging om de context van een vreemde stad terug te brengen naar iets dat vertrouwd was, me na lag. Liverpool heeft veel oud Grieks aardewerk en veel neoklassieke gebouwen. Ik stelde me voor klein te zijn en van één van die oude potten mijn huis te maken. Ik hou er erg van om thuis te blijven, met mijn man en mijn hond, dus het verhaal was makkelijk te koppelen aan Diogenes, ook al zou ik liever een schattige Diogenes zijn dan een kwaai Diogenes. Vaak zie ik kleine potten en verander ik ze in huizen, zoals de objecten die je in deze kamer ziet, draaiend op hun kleine voetstukjes, in het gezelschap van gekleurde lichten. Soms denk ik dat van een bloempot een huis maken niet zozeer gaat over fantasiearchitectuur, maar wel over je voorstellen dat je heel klein bent en onderdak zoekt in elk mogelijk object.

Unauthorized, 2016

Ik bestudeerde de grote kaart van Athene urenlang in het kantoor van mijn vader. Ik zocht naar plaatsen die ik kende, om te zien hoe ze op de kaart werden geconfigureerd. Ik was nieuwsgierig naar plekken die ik niet kende en probeerde te begrijpen hoe ze zouden aanvoelen. Deze kaart werd de stad van mijn vader, de stad waarvan ik me voorstelde dat hij opgroeide, de stad die hij hielp bouwen. Het verleden en het heden werden één, terwijl ik details en straatnamen scande en me voorstelde om over die met de hand getekende paden te rijden, in een poging de stad als één wezen te begrijpen. Mensen kwamen in golven

naar Athene. Eerst vanuit Klein-Azië, in 1922; daarna, na de oorlogen, vanuit heel Griekenland. Het concrete kader werd de manier waarop deze mensen hun huizen maakten. Net als een plankenkast bouwden ze eerst slechts een raamwerk en plaatsten er geleidelijk hun leven op, te beginnen met één vloer voor het gezin en later één voor elk kind. Toen die betonnen raamwerken huizen werden, werden ze evoluerende, ongeoorloofde portretten van de Griekse familie, misschien zelfs de maatschappij zelf. Ik vroeg mijn analist waarom ik zo geïnteresseerd was in deze ongeoorloofde, illegale gebouwen. Ik had er jaren aan gewerkt en ik wist nog steeds niet wat de exacte aantrekkingskracht was. Hij antwoordde: 'misschien omdat je ook als kind ongeoorloofd was, je was een jongen die met poppen speelde en je moeders kleedjes uitprobeerde.' Had ik mezelf misschien gezien in deze gebouwen? Zou een gebouw een persoon kunnen voorstellen? En hoe zouden we meer over deze persoon te weten kunnen komen, welke vragen zouden we deze gebouwen moeten stellen, hoe zouden we hun leven kunnen begrijpen?

Dankwoord

Onze dank gaat uit naar: Andreas Angelidakis voor het genereus ontwikkelen van een specifieke situatie voor zijn films en *bibelots* in La Loge.

Dank u aan The Breeder Gallery, Athene.

Het team in La Loge

Laura Herman, Anne-Claire Schmitz
Visuele identiteit: Antoine Begon, Boy Vereecken
Vertalingen: Isabelle Grynberg, Steven Tallon
Fotografie: Lola Petrowsky
Installatie: Amaury Daurel, Victor Delestre, Benjamin Jaubert

Openingstijden

Donderdag - vrijdag - zaterdag
12:00 tot 18:00

Gratis toegang

Bezoek onze website voor meer informatie over ons programma en onze evenementen.

La Loge
Kluisstraat - rue de l'Ermitage 86
B-1050 Brussel
+32 (0) 2 644 42 - www.la-loge.be

La Loge is een privévereniging zonder winstoogmerk, ondersteund door Flanders State of the Art.